

[Inger Stilling Pedersen]

Hvis vi går ud og spørger de enkelte, der er havnet i det, vi diskuterer i dag, vil vi få mange svar. Derfor må vi være nuancerede. Jeg tror, at handlingsplan i hvert fald må være i gåseøjne. Jeg vil gerne høre nogle kommentarer til det.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Både ordføreren for Det Konservative Folkeparti og Venstres ordfører brugte udtrykket »retten til at være anderledes«. Det lyder jo meget smukt, og jeg tror, vi alle sammen vil skrive under på, at man skal have retten til at være anderledes. Men det kræver én ting, nemlig at man har en valgmulighed. Og en hel række af de mennesker, vi taler om her, har jo netop ikke haft nogen valgmulighed. Lad mig bare tage mit eget hjerte barn, psykisk syge. Jamen hvilken valgmulighed er der for den person, der bliver udskrevet fra Glostrup Hospital til gaden? Er det retten til at være anderledes, at gå rundt på gaden eller måske i bedste fald komme i en etværelseslejlighed, hvor man bor alene, selv om man ikke kan klare det alene?

Jeg vil advare lidt imod, at vi bruger udtrykket »retten til at være anderledes« som en sovepude. Og jeg må indrømme, at med al respekt for socialministeren – og jeg har meget stor respekt for socialministeren og også for de planer, der er lagt frem her nu – synes jeg nu alligevel, at man fokuserer, i alt fald indtil nu, debatten ret meget på de fine ord. Jeg synes, at debatten indtil nu har lignet vores psykiatridebat, som kom i to omgange, og som førte til nogle merbevillinger, men som ikke løste problemet. Nu vil jeg godt advare bare en lille smule imod, at alle de fine ord i dag også bare fører til, at alle går med god samvittighed ud af denne sal og siger: Ih, nu har vi vel nok gjort meget for alle de svage grupper.

Nej, det, der skal gøres for de svage grupper, er selvfølgelig at give dem den valgmulighed, der er: Hvis de vil have retten til at være anderledes, så er det i orden, men samfundet skal give et alternativ, der giver dem en valgmulighed. Det findes ikke i dag.

Så hvis Venstre og Konservative ville lade være med at bruge det udtryk så flot, som de bruger det i øjeblikket, så tror jeg, at det ville hjælpe lidt på debatten.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er da ked af, hvis jeg har talt ordførerne i søvn under mit hovedindlæg. Jeg må belaste dem, der hørte efter og ikke er faldet i søvn, med at citere noget af det, jeg rent faktisk sagde, for jeg mener, der er tale om en vild overfortolkning i de seneste indlæg.

Jeg sagde: Der har altid været og vil til alle tider være personer, som aktivt og med fuldt overlæg melder pas på normaliteten. Det skal der være plads til. Succesen for velfærds- og socialpolitikken skal ikke måles på, om vi får alle tilpasset en slags normalskabelon. Vi skal derimod måle vores socialpolitik på, om vi når ud med en håndsrækning til dem, der virkelig har behov for støtte til at komme videre i tilværelsen. Det er jo selve kernen. Sådan sagde jeg.

Jeg er helt enig med hr. Duetoft i, at dette her ikke skal anvendes som en sovepude. Det skal alene opfattes som et signal om, at vi nu engang ikke alle er ens, og at vi ikke alle sammen opfatter tingene på samme måde, og vi skal ikke blive ved, til vi har fået den allersidste landevejsridder med ind i vores såkaldte normalsystem.

Fru Jytte Hilden stiller spørgsmålet: Hvad er normalt? Jeg er helt enig i, at det er der al mulig god grund til at stille som spørgsmål. Fru Jytte Hilden gjorde sig til talsmand for, at der faktisk ikke rigtig var nogen specifik definition af, hvad der var normalt. Alligevel kommer fru Jytte Hilden lidt senere i sit indlæg med et bud på, hvad vi sådan i al almindelighed omtaler som værende normalt, nemlig det, at langt de fleste gerne vil have et arbejde. Det er jeg enig i. Sådan føler langt de fleste mennesker.

Fru Jytte Hilden peger på ledigheden som det helt store og altafgørende problem. Jeg er enig: Det problem skal vi have løst. Det er godt, vi får en finanslov, som tager fat på nogle af disse problemer. Men vi skal altså ikke tro, at den gruppe, vi taler om i dag, først og fremmest kan klare det hele ved at få arbejde. Der er behov for langt mere massive initiativer her.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til fru Inger Stilling Pedersen skal jeg sige, at hun har forstået mig ganske rigtigt. Når jeg